

Sygn. akt IV CSK 199/17

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa R.M.
przeciwko M.M.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 27 października 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 7 października 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 7 października 2016 r., opartej na zarzutach naruszenia licznych przepisów prawa procesowego, powód R.M. wniósł o przyjęcie skargi do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność. Uzasadniając wniosek, skarżący argumentował: „wskazać należy w ramach przedsądu, iż wobec prawidłowo przyjętej przez Sąd Okręgowy podstawy prawnej roszczenia tj. art. 405 k.c. i dokładnie sprecyzowanego (...) żądania, a nadto wobec przyznania pozwanej i domniemania faktycznego - nie było potrzeby zwracania się o wydanie w niniejszej sprawie opinii, celem ustalenia w jakiej wysokości wzrosła wartość nieruchomości”. Podniósł dalej, że „wniesienie niniejszej skargi stało się (...) konieczne celem ustalenia czy sposób rozliczenia

nakładów z majątku osobistego powoda na majątek osobisty pozwanej w sposób dokonany przez Sąd pierwszej instancji był prawidłowy”. Powód wskazał ponadto, że „Sąd Apelacyjny całkowicie dowolnie ocenił dowody przeprowadzone w sprawie (...)”. „Powołując się na wskazane powyżej przesłanki uzasadniające wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, a także argumentację przytoczoną w ramach podstawy przewidzianej w art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.”, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania bądź o jego uchylenie i zmianę.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli wystąpi przynajmniej jedna z określonych w tym przepisie przyczyn, co powinno zostać wykazane i należycie uzasadnione przez stronę składającą wniosek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Warunki, jakim ma odpowiadać prawidłowe uzasadnienie wniosku zostały wszechstronnie wyjaśnione w ustabilizowanym orzecznictwie Sądu Najwyższego.

Uzasadnienie wniosku powoda nie spełnia tych warunków.

Skarżący, powołując się na oczywistą zasadność skargi, a zatem na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., nie uzasadnił twierdzenia o jej wystąpieniu stosowną argumentacją prawną, która zmierzałaby do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego wyroku oraz podstaw skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.).

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania ze względu na jej oczywistą zasadność, powód, całkowicie pomijając aspekt „oczywistości” zarzucanych naruszeń prawa, ograniczył się do powtórzenia części powołanych w skardze zarzutów oraz skróconej wersji argumentacji przedstawionej na ich uzasadnienie, koncentrując się na niedopuszczalnym podważaniu dokonanej przez Sąd oceny dowodów oraz poczynionych na ich podstawie ustaleń faktycznych. Przytoczenie podstaw kasacyjnych oraz ich uzasadnienie samodzielnie służy jedynie wykazaniu, iż skarga jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie, nie zaś,

że zasadność ta ma oczywisty, a zatem kwalifikowany charakter. Zarówno sposób uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, jak i określone przez powoda podstawy wniosku o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania bądź o jego uchylenie i zmianę, wskazują, że powód wadliwie utożsamia wymaganie uzasadnienia wniosku z uzasadnieniem podstaw skargi. Ocena powołanej przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania, ze względu na sposób jej uzasadnienia, wymagałaby niedopuszczalnej na tym etapie postępowania analizy zaskarżonego rozstrzygnięcia oraz podstaw skargi. Charakter większości zarzutów, które ze względu na zakaz przewidziany w art. 398⁹ § 3 k.p.c. nie mogły stanowić podstawy kasacyjnej, dyskwalifikował oparcie na nich wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, gdyż jedynie to, co mogłoby być przedmiotem orzekania przez Sąd Najwyższy, może stanowić przyczynę uzasadniającą przyjęcie skargi.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.